Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №15(41) 26 ЛИПНЯ 2019 РОКУ

Шановні бухгалтери ПП «БіАГР»!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди вашого професійного свята – Дня бухгалтера. Ви – справжні професіонали обліку та аудиту, взірець уважності, акуратності, старанності та відданості роботі.

Щиро бажаємо вам високих показників у роботі та задоволення від праці, особистого щастя, міцного здоров'я, перемог та успіхів!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР»,
Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР».

16 липня – День бухгалтера

Певно, на запитання, яка професія найвідповідальніша, переважна більшість людей, не роздумуючи, відповість: професія лікаря (медика). Хтось, можливо, згадає ще й педагога.

Справді, саме їм ми довіряємо найцінніше: лікарям – своє життя та здоров'я, а педагогам – своїх дітей. Водночас є ще одна дуже відповідальна професія, де навіть незначна помилка (навіть якщо вона не тягне за собою згубних наслідків для життя та здоров'я людей) одразу ж суворо карається. Це професія бухгалтера: невчасно зданий звіт чи похибка в ньому неминуче викликають чималі штрафні санкції фіскальних органів.

Робота бухгалтера вимагає скрупульозності, наполегливості, чіткості та відповідальності. Місячні, квартальні, річні звіти... Скільки недоспаних ночей та витрачених нервів! І все ж знаходяться відчайдухи, які обирають професію бухгалтера. Більше того, трудяться, наче бджілки, і отримують від цього задоволення.

На ПП «БіАГР» працює майже 30 бухгалтерів. Це вони забезпечують належну фінансову діяльність підприємства, своєчасність звітів, планування подальшої діяльності.

Низький уклін вам за це!

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Наші земляки, батальйон «Полтава», продовжує нести службу на сході нашої країни. Зараз бійці ведуть бойове чергування в Луганській області.

До нас у громаду звернулися волонтери, які постійно допомагають бійцям батальйону. Вони просять нас надати посильну допомогу продуктами харчування, а саме: картопля, цибуля, часник, крупи, борошно, сало та інше в міру можливості.

Збирання продуктів харчування буде проводитися на базарних площах у дні проведення торгівлі старостами населених пунктів, а також у приміщенні Білоцерківської сільської ради постійно.

Вдячні за розуміння та підтримку. Слава Україні!

Волонтери батальйону «Полтава».

Фундамент наших успіхів – задоволений споживач

В останню неділю липня в Україні вшановують працю людей, покликання яких – торгівля. День працівників торгівлі встановлений указом Президента № 427/95. Напередодні цього важливого свята свої найщиріші побажання й подяку за якісну роботу висловив Сергій Анатолійович Онокій, комерційний директор найбільшого підприємства Великобагачанського району – ПП «БіАГР». Сергій Анатолійович відповідає за реалізацію молочної продукції та пошуки нових перспективних ринків збуту.

С. А. Онокій з відзнакою «Кращі товари Полтавщини».

– Колись я почув фразу, яка стала мотивацією та опорою в моїй роботі, і якою я мотивую своїх колег: «Якщо ви навчилися продавати продукти, що швидко псуються, ви зможете продати будь-що!» А Білоцерківська агропромислова група – виробник саме такої продукції. Кисломолочний сир та масло виготовляються з натурального молока, тому мають короткий термін придатності. Це зумовлює ретельне планування доставок та унеможливлює право на помилку.

Успіх Комерційного департаменту належить кожному працівникові без винятку. Торговельні агенти, мерчендайзери, комірники, вантажники, водії, експедитори, менеджери, аналітики, дизайнери, логісти... Дякую вам за своєчасну доставку продукції в належному стані, за розширення географії продажів, за яскраву й зручну упаковку, за підняття репутації нашого бренду. Я пишаюся злагодженою роботою нашої команди, вмінням знаходити спільну мову як усередині колективу, так і з нашими партнерами. Я вважаю, що це запорука успішності підприємства.

З нагоди свята хочу подякувати й споживачам, які все частіше обирають продукцію ТМ «Білоцерківське». Їхня довіра допомагає нам виконувати місію із забезпечення населення натуральними молочними продуктами. Ми радіємо з того, що можемо доставити їм частинку затишку: на вершковому маслі готується запашна випічка, а кисломолочний сир – це взагалі універсальний продукт для десертів, начинок, кремів... Ми задоволені тим, що смак та якість наших продуктів мають позитивні відгуки. Адже задоволений споживач – фундамент наших успіхів.

Давайте поговоримо про це цифрами. 2017 року підприємство реалізувало 5,5 тис. тонн продукції, а 2018 року продажі виросли до 9,3 тис.тонн. 2019 рік ще не закінчився, а за останні шість місяців вже продано 5 тис. тонн, тобто майже стільки, як за весь 2017 рік

Для наочності давайте проведемо паралелі з будівництвом. Уявімо, що цеглини – це наша продукція. Тоді за останні шість місяців ми збудували з масла один десятиповерховий будинок на 60 квартир і розпочали вже будівництво сьомого поверху наступного такого «масляного будинку». А з кисломолочного сиру ми побудували вже дві такі десятиповерхівки і зараз добудовуємо шостий поверх нової. Будівництво триває! Наше завдання незмінне: збільшувати показники й надалі.

Вітаю вас, надійні партнери та колеги, з нашим професійним святом! Я бажаю вам нових успіхів, задоволення від роботи, а також вдосталь часу для втілення своїх мрій і нових подорожей. Дякую вам за колосальний внесок у розвиток нашої торгової марки! Адже у нас одна ціль: задовольняти потреби кожної людини в смачних і корисних продуктах.

Наша мета – щасливі люди!

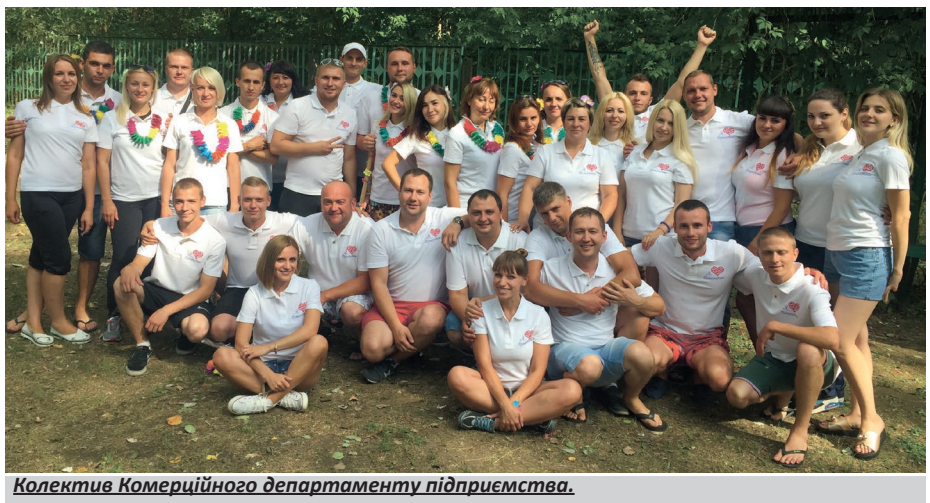

Колектив Комерційного департаменту підприємства.

На авто, які розвозять продукцію ПП «БіАГР», недарма є напис: «Доставка щастя».

Шановні працівники торговельної сфери!

Напередодні вашого професійного свята дозвольте висловити вам слова вдячності за вашу невтомну і таку важливу працю. Торгівля завжди була і буде відзеркаленням економіки країни, тією сферою життя, з якою напряму пов'язане благополуччя кожної української родини. З кожним роком ми помічаємо, як розбудовується торговельна інфраструктура, розширюється асортимент товарів, упроваджуються європейські технології обслуговування покупців.

Щиро бажаємо вам і вашим сім'ям добробуту, міцного здоров'я та усіх гараздів. Нехай щастить вам на вдячних покупців, а нашій країні — на поступальний розвиток, в якому є й частка ваших зусиль!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР»,
Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР».

Огирівка співала й танцювала

12 липня тут відзначили День села

День апостолів Петра й Павла здавна шанували в Україні. До свята прибирали садиби, підбілювали й підфарбовували хати, прикрашали зеленню, вішали чисті рушники. А оскільки цього дня закінчується Петрів піст, обов'язково готували смачні страви.

Перехоплювало подих уже на підході до клубу

В Огирівці 12 липня на День Петра й Павла відзначають День села. Жителі навколишніх сіл масово з'їжджаються на свято, бо знають: буде цікаво й весело.

Справді, треба віддати належне огирівським працівникам культури та всім причетним до свята: вони завжди демонструють неабияку творчість, винахідливість і незмінне почуття гумору. От і цього року завідуюча клубом Ольга Олексіївна Кива та художній керівник театрального гуртка Валентина Олексіївна Бондар – люди творчі, небайдужі та (вибачте за тавтологію) з фантастичною фантазією – постаралися на славу й придумали, як облаштувати територію біля клубу та здивувати глядачів на концерті. А вже разом із Валентиною Маюрою, Любов'ю Молдавчук та Людмилою Чугуй вони виготовили декорації та втілили в життя сценарій.

...У всіх, хто тільки-но підходив до клубу, перехоплювало подих від симпатичної хатинки Баби Яги, де можна було сфотографуватися, та від натуральності казкового персонажу. Втім, фотографуватися можна було й біля сусідньої декорації, що зображувала міцні козацькі обійми. А чого варті написи поряд, створені Наталією Іванівною Шостак: «Якщо так палко вмієте кохати і щиро по-вкраїнські жартувати, готові настроєм ділитися щоднини, то ви – герої веселої картини», «Бабуся Ягуся запрошує до хатки зробити веселе фото на згадку». Тож гості свята мерщій витягували смартфони й робили фото.

Тут же, біля клубу, троє веселих молодичок (Галина Моцаренко, Валентина Верещака, Тетяна Облан) жваво торгували нехитрим крамом: бубликами, морквою, часником, зеленню тощо. Невдовзі до них приєдналися дружини, які продавали чоловіків, і чоловік, який на налигачі привів на ярмарок дружину...

Так розпочалося веселе театралізоване дійство, після якого всіх запросили до клубу.

«Найбільша цінність – люди»

«Моє рідне село – солов'їнії ночі,
Чебреців і акацій духм'яний нектар...
Усе те, що забути не можу й не хочу,
Це – життя мого частка, Божественний дар!», – писала поетеса Любов Ігнатова.

Концерт із нагоди Дня села мав поетичну назву «Моє рідне село – ти життя мого частка» й увібрав у себе безмежну любов огирівців до своєї мальовничої батьківщини, гордість за земляків, повагу до старшого покоління.

Вітаючи жителів Огирівки з Днем народження їхнього села, Білоцерківський сільський голова Іван Лещенко відзначив їхні здобутки та побажав міцного здоров'я, щастя, успіхів, а на додачу – прихильності долі. Він передав вітання керівництва ПП «БіАГР» та вручив грамоту й премію майстрові виробництва Юрієві Олексійовичу Приходьку.

– Найбільша цінність Огирівки – люди: добрі, щирі, працьовиті, – зазначила в своєму вітальному слові в. о. старости сіл Поділ і Огирівка Надія Доброскок. – Мені приємно, що в залі присутні представники ближніх сіл. Бажаю кожному з вас отримати максимум задоволення від спілкування один з одним і від святкування.

На святі виступив і уродженець села письменник Микола Якович Нечитайло, який приїхав із Решетилівки.

Ведучі Наталія Писаренко і Світлана Маюра не забули згадати найстарших жителів села: 93-річну Ганну Омелянівну Корнієнко та 95-річного Миколу Микитовича Дядика, а також усіх, хто цього року відзначає круглі дати. Традиційно привітали діток, які цього разу вперше сядуть за шкільні парти. Таких у Огирівці двоє. Їм вручили портфелі й шкільне приладдя.

Через 50 років знову стали на весільний рушник

Незабутньою подією стало відзначення золотого весілля подружжя Мозгових. Клавдія Стефанівна і Леонід Васильович живуть у мирі й злагоді 50 років, ділячи навпіл і радість, і горе.

Вони – приклад любові, вірності, а також активності. Леонід Васильович – колишній військовий, працював у місцевому господарстві механізатором, обирався депутатом сільради. Клавдія Стефанівна – гарна господиня й чуйна сусідка.

«Молодих» у супроводі дружок запросили на сцену, де вони, не стримуючи сліз, знову стали на весільний рушник. Н. І. Доброскок провела весільний обряд та вручила подружжю документ, що засвідчує відзначення золотого весілля.

Знамениті й зовсім юні зривали бурхливі оплески

Усі ці події поєднувалися з концертними номерами. І треба сказати, що концерт, підготовлений за участю огирівських артистів, був яскравим, насиченим та різноплановим. Він органічно поєднав вокальні, танцювальні та музичні таланти жителів села.

На сцені виступали знані колективи й зовсім молоді, утворені нещодавно, солісти, які вже стали народними улюбленцями, й артисти-початківці. Зокрема своє мистецтво дарували глядачам народний вокальний ансамбль «Оберіг» під керівництвом Костянтина Шияна, ансамбль «Веселі молодички», дует «Верес» у складі Леоніда й Григорія Недоїдків, чоловічий квартет у складі братів Недоїдків, Костянтина Шияна та Анатолія Гнідаша... Крім того, Костянтин Шиян співав соло та в дуеті з Аліною Дубиною. «Запалювали» публіку театральний колектив «Фаворит» (Анатолій Гнідаш і Валентина Болюта), дитячий колектив «Сюрприз», Світлана Маюра, Анатолій Гнідаш. І, звичайно ж, дзвінкоголоса Світлана Черніченко, виступів якої завжди з нетерпінням чекають глядачі. Вова Лукаш читав гумор, Іра Маюра – вірш. Світлана Недоїдок і Коля Лихобаба виконали пісенно-танцювальну композицію.

В. о. завідувача сектору культури і туризму Наталія Лук'янець після концерту відзначила найкращих артистів. ТОВ «Білагро» привітало своїх працівників-трударів, і Людмила Миколаївна Даценко вручила подарунки Галині Дробіт, Вікторії Никончук, Василеві Молдавчуку та Павлові Дроботу.

Смакували кашею

Однак на цьому свято не скінчилося. Поки на сцені виступали артисти, біля клубу готував кашу Сергій Вікторович Зубко. І треба віддати належне як кашовару, так і ТОВ «Білагро» та місцевим господарствам, які забезпечили свято харчовими продуктами. Велике спасибі Калініченку А. М., Пономаренку С. В., Садовому С. М., Верещаці Р. Ю., Кропивці Т. Я., Вишару В. Я. Каша вийшла неймовірно смачною!

Традиційно вже не перший рік на День села збираються випускники Огирівської школи. Цей рік не став винятком: через 40 років зібралися випускники 1979 року, які приїхали до батьків, родичів чи просто на свято.

А яке ж свято без запальних танців? Після того, як усі під'їли, в Огирівці почалася дискотека під виступ гурту «Еллада» (м. Миргород), яка тривала далеко за північ.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Баба Яга та її хатинка були напрочуд натуральними.

Напередодні концерту біля клубу вирував веселий ярмарок.

Глядачі, затамувавши подих, спостерігають за постановкою.

Якось непомітно ярмарок переріс у захоплююче театралізоване дійство.

Вітальне слово Н. І. Доброскок та І. В. Лещенка.

Н. І. Доброскок проводить весільний обряд. «Молоді» не стримують сліз.

Виступає народний вокальний ансамбль «Оберіг».

Письменник І. Я. Нечитайло приїхав на свято у рідне село з Решетилівки.

Під час виступу Костянтин Шиян ходив поміж публіки й тримався напрочуд упевнено та артистично.

Діамантове весілля: спогади «шістдесятників»

Цього року три родини нашої громади відзначають 60 років спільного сімейного життя — діамантове весілля. Чим більше років крокує сімейна пара однією життєвою стежиною, тим глибше пускає корені родинне дерево. І тим густішою розростається його крона, пускаючи на світ нові молоді пагони.

Не кожній родині вдається разом подолати 60-літній рубіж, тож це можна вважати справжнім досягненням, особливо за сучасними мірками. «Молодята» не шкодують про те, що постаріли. Навпаки, сприймають свій вік спокійно, з гідністю. Здається, вони навіть відчувають свою перевагу над нами: адже життя дається всім, а старість — обраним. Значить, так розпорядився Всевишній і нагородив їх довгими роками спільного життя. Діти, онуки і правнуки підтримують подружжя, а діамант — дорогоцінний камінь — символізує родинну міць і нагадує про ті прекрасні почуття, які колись поєднали кожну сімейну пару.

Хоча голови стали зовсім сивими, та як тільки мова заходить про їхнє перше побачення, очі стареньких загоряються молодим азартним вогником. Як познайомилися один з одним, як зіграли весілля 60 років тому, що найбільше запам'яталося з сімейного життя та чи є в них «рецепт» щасливого сімейного довголіття? Такі запитання ставили ми «молодятам» із 60-літнім стажем.

Олександр Павлович і Ганна Іванівна Дуганови з Герусівки:

— Я тутешня, народилася в 1937 році й майже все життя прожила в Герусівці, — розповідає Ганна Іванівна. — Мої діди й прадіди — уроженці села Круча, тепер його вже немає. Вправні були господарі, жили заможно, тож коли прийшла радянська влада, їх розкуркулили. Дідусь мій був садоводом, дуже хотів виростити сад. Але в Кручі ґрунт був непридатним для плодових дерев — жорства. Тому дідусь купив землю тут, у Герусівці, в поміщиків Павловських і Нікольських. Посадив 1,5 гектари саду, побудував дім. Сім'я була великою: дідусь із бабусею, тато, мама, брат, сестра і я (наймолодша). Пам'ятаю, поруч жили дідусева сестра Палажка і старший син дідуся Феодосій. Та в 1938 році батька забрали на фінську війну. Мама розказували, що приїхали з міліцією й собаками, не дали татові навіть пообідати. А потім зрізали весь садок, викорчували, все розрівняли і переорали. Тоді організовувалися колгоспи, і хати, які стояли окремо, зносили, поля рівняли. Переорали навіть могили дідуся й бабусі (вони померли 1933-го) — геть усе зрівняли з землею! Якби дідусь був живим і побачив усе це, мабуть, не пережив...

Олександр Павлович і Ганна Іванівна Дуганови.

Мамі було 24 роки і вона залишилася без даху над головою, одна з трьома дітьми на руках: сестрі 8 років, брату 4, мені 1 рік. Вона почала була копати землянку, щоб якось перезимувати. Спасибі Беркалу Михайлу Андріяновичу, тодішньому голові колгоспу: він порадив їй узяти позику, направив людей, які збудували нам маленьку хату-мазанку. Через перестінок у хаті корівка стояла, а ми на печі. Так і перезимували.

Школу я закінчила після війни, у 1956 році. У нас було три випускних класи: А, Б, В. Із трьох класів набралося 17 чоловік, які поїхали за комсомольськими путівками на Донбас, на будівництво шахт. Нашу бригаду очолювала я. Отам, на Донбасі, я й познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком.

— Я родом із Росії, зі Смоленщини, — доповнює Олександр Павлович. — Народився в 1935 році. Після війни залишився без батьків, із рідних був тільки брат 1930 р. н. Після школи відслужив три роки в армії на Дальньому Сході. А потім поїхав до брата на Донбас. Там, на Донбасі, працювали хлопці й дівчата з усього Радянського Союзу: литовці, білоруси, грузини, молдова, дуже багато було вихідців із Західної України. Всі жили дружно, допомагали один одному. Там ми з Ганною й познайомилися. Вона працювала машиністом підйому, і я — машиністом підйому. Тільки вона на поверхні, а я — в шахті. Шахта тоді була, як другий фронт: тільки-но спустився — і ти в смертельній небезпеці. Щомиті може обрушитися порода, вибухнути газ. Дуже багато було смертельних випадків, травм. Важко було на все це дивитися, морально важко... Луганська область, Лисичанський район (там зараз лінія фронту проходить) — ото ми там жили.

— Свадьба у нас була дуже проста, — продовжує Ганна Іванівна, — пішли, розписалися. А потім посиділи за скромним святковим столом. Був брат Олександра й друзі... Я зібрала свої речі — невеличкий чемоданчик, і прийшла до нього жити. В 1960 році народився синок Юра. Тоді моя мама запропонувала повернутися додому, в Герусівку. Ми й повернулися. Я пішла працювати в колгосп, а Олександр вивчився на електрика і пішов працювати на вишку, яку збудували в Красногорівці. На жаль, синок наш недавно трагічно загинув. Та, дякувати Богу, в нас є онучка Люда і правнучка Лілія, їй 5 рочків скоро виповниться.

Іван Михайлович та Ганна Андріївна Палії з Красногорівки

Вони неговіркі й минуле згадують окремими епізодами, плутаючись у датах та іменах. Іванові Михайловичу 83 роки, Ганні Андріївні – 91. Він погано ходить, жаліється, що ноги не слухаються. Вона — худорлява, як дівчинка, ловкенька, але недочуває. І, незважаючи на поважний вік, клопочеться, що не встигла принарядитися до зустрічі гостей. Поправляючи чистеньку хусточку, бабуся з усмішкою розповідає, як їй вдалося відхопити «молодого діда» – на 8 років молодшого за неї.

— Іван жив у Мостовівщині. А я після війни працювала в колгоспі коровою. Як це — коровою? Тоді тільки німця вигнали, орали коровами. Як на Мостовівщину повертати з траси, там хати стояли порожні: від куркулів залишилися, і ми там жили. Там мені довірили корову, щоб нею орати. Івана я тоді не знала, він ще дитиною був. Після цього де тільки я не працювала! І в Казахстані на цілині, й на Донбасі... Нас посилали на збирання врожаю. Машини завозили на тік зерно, зсипали його там. Здоровенний тік був: як глянеш — ні кінця, ні краю не видно! Одні гори зерна під відкритим небом. Там зерно зважували, провіювали, сушили. Потім зерно сортували, протравлювали від шкідників, а ми насипали його в мішки — і на машини, які везли його на зерносховища. А як повернулася назад у Білоцерківку, познайомилася з Іваном. Ми зустрілися з ним у неділю в клубі, а через тиждень пішли розписуватися. Уявляєте? Шість днів зустрічалися, щоб потім 60 років разом прожити! Отака в нас любов була: з першого погляду!

Іван Михайлович та Ганна Андріївна Палії.

— Усього бувало в житті. Молодий був, підпивав, — зізнається Іван Михайлович. — Працював у колгоспі на тракторі, муляром на будівництві в Полтаві. Вийшов на пенсію в 55 років, та довелося й після пенсії шість років працювати. Загалом непогано жили. Трьох дітей виростили — всі дівчата. Маємо трьох онуків і одну правнучку.

А Ганна Андріївна, хитро примруживши очі, ділиться секретом довгого подружнього життя:

— Треба уступати один одному, і все буде добре. Ми ніколи не лаялися одне з одним. А якщо щось і було не так — одразу мирилися. В житті — як на довгій ниві, всякого вистачає: і гарного, й не дуже. Якщо щось погане, неприємне — побалакали і забули. Привіз Іван якось жом для худоби. «Добрий жом!», — каже. Буряк кормовий під осінь викопали й нарізали, от він і взяв свіжого жому. А я дивлюся, що він негодний уже, от-от погниє. Так і сталося: через три дні ми його на гній почали виносити! Но ми не лаялися, не сварилися. Бог з ним, із тим жомом, не вартий він того, щоб нерви через нього псувати...

Григорій Григорович та Віра Дмитрівна Телички з Білоцерківки

— Ми односельці, з моєю майбутньою дружиною ми разом у школу ходили, — починає розмову Григорій Григорович. — І народилися ми з різницею у 7 днів у грудні місяці: вона 20-го числа, я — 27-го, в 1937 році. Я жив трохи далі від села, на хуторі, там 11 хат було. А вона в селі жила. Це, по тим міркам, наче в столиці мешкала! То, мабуть, через це й задавалася трохи. Хоч само було маленьке таке, її в школі «Мишею» прозивали... (сміються обоє). Зустрічалися частенько на полі: я пас гусей і вона пасла. І треба ж такому трапитися: колись не вгледів за ними й не міг знайти, куди вони поділися. Хоч плач! А вона побачила й дражниться: «Ага! Загубив гусей! От мати дасть тобі дранки!» Нам тоді років по 12 було...

Закінчив я 7 класів і пробував поступати в Красногорівський технікум. Не получилося: завалив математику. Пішов працювати. А Віра продовжувала ходити в Білоцерківську школу. Тоді багато дітей вчилося в школі. У 1952 році три класи випускних було по 36 чоловік!

Після школи зустрічалися ми з Вірою в клубі на танцях. Я був хутірський, несміливий, мені якось стидно було виходити на площадку, танцювати. Та й танцювати я толком не вмів. А вона ж танцювала на повну! Я тільки стояв, поглядав, як вона витанцьовує... Зате додому ми йшли разом: нам було по-дорозі. Зупинялися, балакали... А потім захотілося обняти її, поцілувати... Так і зародилися між нами перші ніжні почуття. Мені навіть подобалося, що вона така шустра, непосидюча, гостроязика. Мабуть, Бог так і парує людей: чого не вистачає одному, є з лишком у другого.

Віра Дмитрівна й Григорій Григорович Телички. Фото автора.

Потім дороги наші розійшлися. Та невдовзі зустрілися ми на Донбасі. Отам, на Донбасі, почалася в нас справжня любов. Я працював на шахті у Ворошиловському районі, а вона — на будівництві в Кадіївці. Півроку жили порізно, а потім я поїхав і забрав її до себе. Весь наш нехитрий скарб складався з чемоданчика з одежиною, двох простирадл, одного одіяла, шифоньєра й тумбочки. Поділи увечері втрьох (до мене товариш зайшов), випили пляшку «Московської» — ото і вся свадьба! Це було 22 березня 1959 року. А 6 червня пішли в РАГЗ — розписалися, бо вже пора було: Віра була вагітною.

З Донбасу ми повернулися в Балаклію 1963 року, до батьків. А через деякий час, зібравши трохи грошей, купили в Стінках (за Бірками) хату. У Стінках народився ще один синок, Петро. Жили, щоб сказати погано, — наче й непогано. Але й хорошого особливо теж не було.

Був, пам'ятаю, у нас такий випадок. Малому виповнилося 3 рочки, треба б віддавати дитину в ясла, а ясел у колгоспі не було. Все обіцяли відкрити їх у Бірках, та ніяк не відкривали. Прийшла весна, посіяли у колгоспі цукровий буряк і всіх жінок мобілізували на прополювання. Віра взяла хлопцеві подушку, миску, ложку, склала все, сіла з хлопцем у машину й поїхала в Бірки, щоб віддати малого в ясла, а самій — у поле, на прополювання буряка. Приїхали в Бірки, а обіцяних ясел немає...

Тут до розмови долучається Віра Дмитрівна:

— Куди дівати малого? Я кинулася до Рибальченка Павла Олександровича. Він тоді парторгом був.

— Ясел нема?

— Нема!

— А буряк треба проривати?

— Треба!

— Так оце так тоді: на тобі дитину, ось тут подушка, тут миска, усе тут є. Забирай і няньчи його! До обіду ти поглядиш, а після обіду старший хлопець зі школи прийде, він погляне. А завтра я відвезу малого першому секретареві райкому партії Чуб Ніні Василівні, нехай вона погляне за дитиною. А ми будемо проривати буряк!

Рибальченко аж отетерів! Я всучила йому в руки дитину, а сама полізла на машину, де мене ждали жінки з бригади. Тоді робітників возили в кузовах вантажних машин, на лавах. Жінки до мене: «Вєра, що ти робиш, хіба ж так можна?!»

А що мені залишалося робити? Тоді правила були жорсткі: якщо хтось відставав на буряках, помогти йому було нікому. У кожного своя норма. Хіба хтось із родичів помагав. А ми жили одні, допомоги ні від кого не чекали.

Коротше, поїхали ми машиною в поле, стали кожен на свій рядок, сапку в руки й полемо. Коли краєм ока бачу: ходить полем директор Беркута Іван Петрович. Ходить-ходить... Нарешті наближається до мене. «Слухай, Дмитрівна, — каже. — Не йди більше нікуди. Завтра будуть тобі яслі». І точно: наступного дня вранці біля нашого двору сигналить машина. Я виглянула: машина Беркути. Виходить з неї шофер директора Петро Гнатович і каже: «Давай сюди свого хлопця, в яслі повеземо!».

Підсумовує розповідь Григорій Григорович:

— У той час матеріально важко жилося. Але морально набагато спокійніше, впевненіше, ніж зараз. І люди були дружними: якщо щось трапиться, обов'язково допоможуть, витягнуть, не оставлять людину в біді ніколи!

Тішаться старенькі, що діждалися правнуків (їх уже четверо), радіють успіхам своїх онуків. А ми зичимо їм здоров'я, щоб зустрітися через 5 років, на 65-літній ювілей, який буде знаменувати вже залізне весілля!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Красногорівка, дитини війни, ветерана праці
СМИКОВСЬКОЇ Ганни Василівни;

жителя с. Поділ, інваліда II групи
АВЕР'ЯНОВА Івана Івановича;

жительки с. Бірки
ФЕНЕНКО Валентини Іванівни

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.

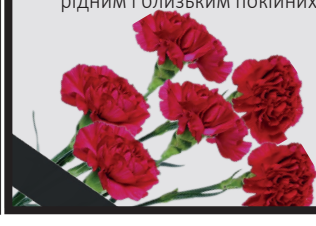

Дні народження відзначають члени нашої громади:

27 липня
ШАРАЙ ПОЛІНА ПИЛИПІВНА
(с. Дзюбівщина) – 70 років;

31 липня
ГУБАРЬ ПЕТРО ГРИГОРОВИЧ
(с. Красногорівка) – 75 років;

4 серпня
ПАРХОМЕНКО ЛІДІЯ ДАНИЛІВНА
(с. Герусівка) – 65 років;
ЛЕГКИЙ СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ
(с. Красногорівка) – 60 років;

5 серпня
ЗАПОРОЖЕЦЬ КАТЕРИНА АНДРІЇВНА
(с. Огирівка) – 85 років;

6 серпня
ЗАБОЛОТНА ОЛЬГА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Балаклія) – 65 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають, щоб кожна мить життя була щасливою, щоб поруч завжди були добрі люди, щоб не зникало бажання жити, творити, радіти життю.

Нехай летять собі літа,
Нам зупинити їх не вдасться,
Хай буде істина проста:
Чим більше літ, тим більше щастя.

Людської шани зичимо й тепла,
Достатку, злагоди в родині,
Журба щоб в безвість відійшла,
А радість щоб жила у кожній днині.

Чи треба покривати злодія, який псує спільне майно?

Цей рік ознаменувався для жителів с. Колосівка радісною подією: на вулицях села темної пори вмикаються ліхтарі.

Вуличне освітлення змонтували ще наприкінці 2018 року, але тривалий час не могли підключити через зволікання ПАТ «Полтаваобленерго». Зроблене воно за останнім словом науки й техніки й містить енергозберігаючі лампи, що випромінюють потужне світло. Тепер у темну пору доби можна без перешкод дістатися своєї домівки і не вскочити в халепу.

На жаль, не всі належним чином оцінили зроблене сільською радою задля жителів усього села. Якийсь «народний умілець» постійно під'єднується до мережі через розподільчий щиток. І навіть міцний замок не став йому на заваді: озброївшись болгаркою, цей «кулібін» легко перерізав товстелезну дужку замка.

Ми переконані, що жителі Колосівки знають чи принаймні підозрюють, хто це зробив. Але при цьому мовчать.

Справа не лише в тому, що злодій нахабно краде електроенергію, й сільрада змушена за це плати (отже, доведеться заощаджувати кошти, передбачені на інші видатки, зокрема й соціальні). Найгірше те, що несанкціоноване втручання в розподільчий щиток може мати непередбачувані наслідки. Наприклад, збій у роботі всієї системи, в результаті якого ліхтарі загоратимуться вранці чи вдень і вимикатимуться увечері. Або й узагалі вийдуть із ладу.

На Заході громадяни не соромляться виявляти активність і небайдужість до суспільних проблем. Наша ж ментальність дещо інша. Понад 70 років життя в тоталітарній державі сформували переконання, що звернення до органів влади, скарга на сусіда – це негідний вчинок, таке собі стукацтво й доносительство. Однак ми давно вже не живемо в тоталітарній державі. Йдеться про інтереси всіх жителів як Колосівки, так і інших сіл

Замок на розподільчому щитку не став на заваді злодію.

Білоцерківської ОТГ. Ми – єдина громада, єдина сім'я. То невже будемо терпіти, щоб у нашій спільній родині злодій безкарно обкрадав нас із вами та псував спільне майно?

Білоцерківська сільська рада.

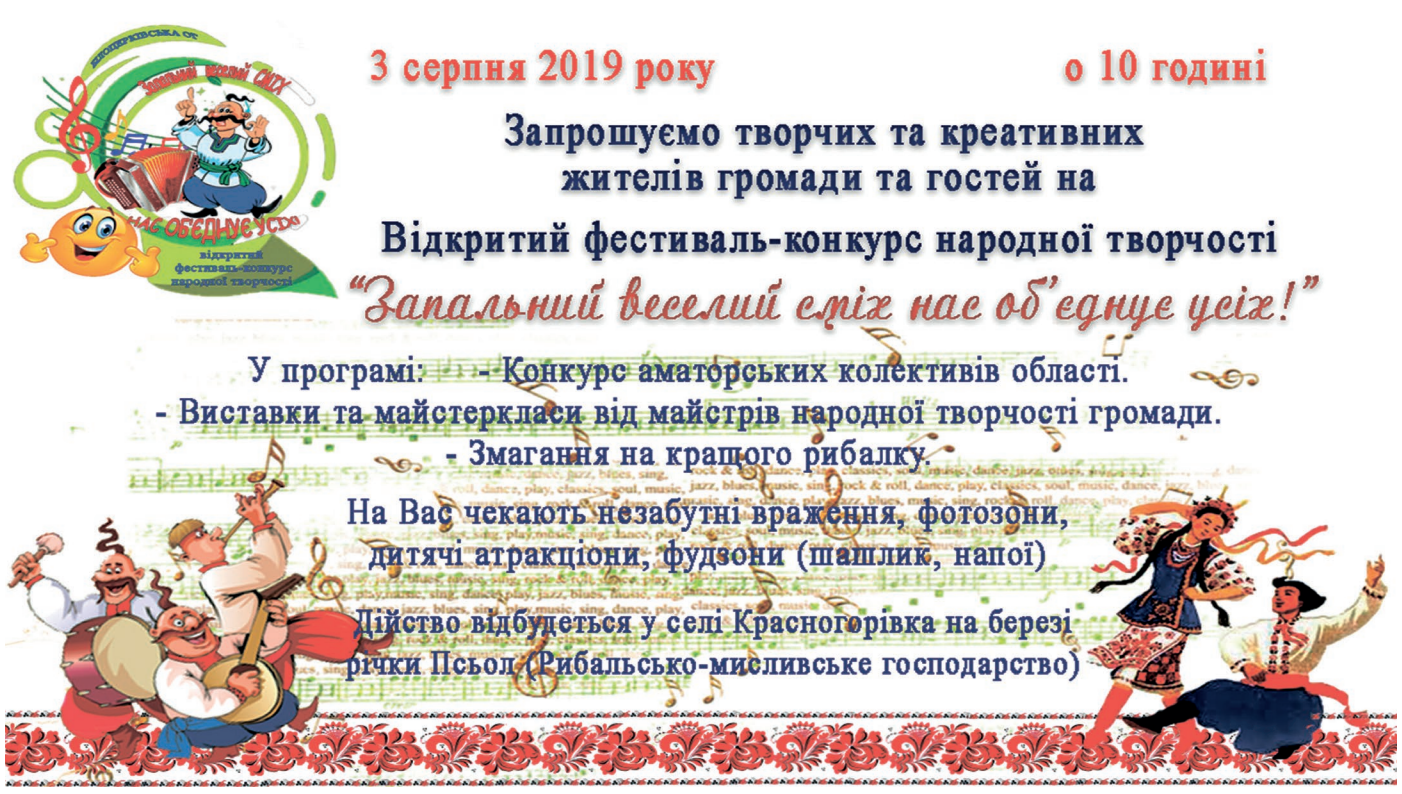

Стартував Бюджет участі Полтавської області 2019: Знаєш, що потрібно твоїй громаді? Зроби це!

20 липня стартував Бюджет участі Полтавської області 2019 року.

Запрошуємо ініціативних мешканців Білоцерківської громади написати проекти та вибороти кошти на їх реалізацію в рамках обласної програми «Бюджет участі Полтавської області 2019 року».

Подати проект може мешканець громади віком від 14 років, заповнивши аплікаційну форму розміщену на сайті **bu.oblrada-pl.gov.ua/** та зібравши 30 підписів на їх підтримку. Подача документів триватиме до 20 серпня 2019 року.

Телефон для довідок: 066 256 9640

БЮДЖЕТ УЧАСТІ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Актуально

Молоко в Україні вироблятимуть за новими вимогами

15 липня 2019 року набув чинності наказ Мінагрополітики від 12.03.2019 №118 «Про затвердження Вимог до безпечності та якості молока та молочних продуктів» Він передбачає нові (суворіші) вимоги до безпечності та якості молока та молочних продуктів, які стимулюватимуть підвищення обсягу виробництва молока.

Документ запроваджує належну практику виробництва, переробки та введення в обіг молока та молочних продуктів, встановлює критерії до сирого молока, які обумовлюють його придатність для споживання людиною.

Вимоги стосуються всіх операторів ринку молока та молочних продуктів незалежно від форми власності та підпорядкування, діяльність яких пов'язана з виробництвом, переробкою та введенням в обіг зазначеної продукції. При цьому правила не поширюються на первинне виробництво молока та молозива, призначених для власного споживання.

Передбачається, що такі вимоги

стимулюватимуть підвищення обсягу виробництва молока ґатунку «екстра». Також оновлення вимог у цій сфері дозволить привести національне законодавство у відповідність до вимог ЄС щодо ветеринарно-санітарних правил виробництва та обігу молока, визначення показників безпечності.

Крім того, зазначені вимоги зобов'яжуть переробників стежити за показниками якості та безпечності, запровадити принципи ризикоорієнтованих підходів при формуванні періодичності відбору зразків. При цьому відповідальність покладена на учасника ринку, залишаючи за компетентним органом інструмент контролю добросовісності оператора ринку.

Перехідний період для адаптації до нових правил для операторів ринку, орієнтованих на внутрішній ринок, встановлено до 2022 року.

За матеріалами Урядового порталу.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Великобагачанського району. Віддруковано у ТОВ «Новапринт» вул. Героїв АТО, 114-а, м. Полтава
Розповсюджується безплатно. Тираж 1700 прим. Замовлення № 13567. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua